

עפ"ת (פתח-תקוה) 37681-01-12 - רז רמו נ' מדינת ישראל

עפ"ת (פתח-תקוה) 37681-01-12 - רז רמו נ' מדינת ישראל מחוזי פתח-תקוה

עפ"ת (פתח-תקוה) 37681-01-12

רז רמו

נגד

מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בפתח-תקוה

[19.05.2013]

בפני כב' השופטת הבכירה, נגה אהד

פסק דין

לפני ערעור על גזר דין שניתן כנגד המערער בבית משפט קמא, בתיק ת"ד 873-08-11. המערער הורשע ביום 4.6.07 בגרימת תאונת דרכים שהתרחשה ביום 19.2.02, תאונה שהתרחשה על גבי מעבר חציה. המערער פגע בשני הולכי רגל אסף פרידמן שהיה ביום התאונה בן 18, וחברתו ניצן איתן שהיתה כבת 16. העונש שגזר בית משפט קמא: 20 חודשי מאסר, מתוכם 12 בפועל והיתרה על תנאי שבמשך 3 שנים לא יעבור עבירה של נהיגה בפסילה או נהיגה בקלות ראש. פסילת רשיון נהיגה בפועל למשך 5 שנים, קנס בסך 5000 ₪ או 90 ימי מאסר תמורתם. מכאן הערעור שבפני. במסגרת הערעור נטען, כי בית משפט טעה בעונשים שהוטלו על הנאשם, עונשים החורגים במידה קיצונית מעונשי המינימום שהם 3 חודשי פסילה. היה מקום לטענת בא כח המערער להטיל על המערער עונש דומה לעונשים המוטלים במקרים דומים, או, אף חמורים יותר. עוד ציין בא כח המערער כי יש לזכור שמדובר בעבירה אשר גם אנשים נורמטיביים כושלים בה. לא היתה כל עבירה נלווית- לא שכרות, לא מהירות, לא רמזור אדום, המערער עצמו אדם נורמטיבי שמעולם לא נפתח נגדו תיק פלילי, מעולם לא נתקל עם החוק, המערער היה על גבול הקטינות בעת בצוע העבירה. טעה בית משפט שלא נתן משקל לנסיבותיו האישיות הקשות של המערער.

טעה בית משפט שהכריז על המערער עבריין נמלט, וביסס על כך את חומרת הענישה. לטענת בא כח המערער מדובר באדם צעיר שעצר מיד במקום התאונה, שיתף פעולה עם החוקרים דאג לייצוג פרטי, התייצב לדיוני ההוכחות, לא הוזהר בחובת התייצבות שכן המאשימה לא עתרה למאסר. המערער נאלץ לגלות לחו"ל, בשל חשש ממשי לחייו, משפחתו נמלטה על נפשה מפני הנושים, אז היה המערער בן 21 נשאר בודד בארץ מול איומי הנושים, ואז נאלץ לברוח אל משפחתו. אולם, משהודעה למערער חובת התייצבותו היה בכל הדיונים וזו לא התנהגות של עבריין נמלט. בית משפט מתבקש לבטל רכיב המאסר בפועל כליל, לקצר תקופת פסילת רשיון הנהיגה בפועל. לטענת ב"כ המשיבה: אין להתערב בעונש שגזר בית משפט, העונש ראוי והולם נסיבות העבירה ותוצאותיה. מאז ארוע התאונה ועד להכרעת הדין, ביצע המערער עוד 16 עבירות תעבורה. המערער ידע שעליו להתייצב, שכן בית המשפט ציין זאת בפרוטוקול ביום 2.1.06. הקרבן, אף הוא היה בגילו של המערער בעת התאונה, וחיוו בעקבות התאונה, הגיעו לקו עצירה. כיום לוקה בתסמונת מוחית אורגנית. לגופו של ענין: מדובר בתאונת דרכים על מעבר חציה שתוצאותיה קשות. אמירה זו אולי סתמית משהוא, החוזרת במספר רב של מקרי תאונות הדרכים, אך בודאי שהיא מוחשית, ממשיית ומורגשת היטב בכל יום ויום שחולף מאז הארוע על קרבן העבירה שאינו עלום, אינו סטטיסטי ושמו אסף פרידמן. אסף, בן גילו של המערער אשר חצה לתומו מעבר חציה יחד עם חברתו, ובעודם פוסעים בבטחה בשעה 21:00 לערך הגיח המערער בנהיגתו קלת הראש, לא כיבד את זכות הקדימה של אסף וחברתו על המעבר החציה ופגע בהם. אסף נפגע קשה חברתו פגיעתה קלה יותר, אחזור לכך בהמשך. טענת בא כח המערער בערעור (סעיף 5.2) לפיה: "יש לזכור כי מדובר בעניינו בעבירה אשר גם אנשים נורמטיביים "כושלים" בה" דינה להדחות מכל וכל ומוטב היה לולא נטענה כלל. לא מדובר במקרה בו המערער נהג כחוק, והולך הרגל מתפרץ לפתע לכביש, והתאונה הינה בלתי נמנעת. לא מדובר במקרה בו המערער נהג ככל אדם סביר ובשל ליקוי טכני/מכני ברכב, ליקוי בלתי צפוי, נפגע הולך הרגל על מעבר החציה. בעניינו, מדובר בהוראת חוק דווקנית המבהירה זכות המעבר להולכי רגל. המערער ביודעין בחר להתעלם מהוראת החוק. עבירה על החוק היא עבירה על החוק! טובים אינם עוברים על החוק ואינם כושלים בכך!

מצבו של אסף היום טוב בהרבה מהמצב שהיה שרוי בו לאחר התאונה. את מצבו הטוב של אסף יש לזקוף לאסף עצמו, לאישיותו הלוחמת, ההישגית, הבלתי נכנעת ולמשפחתו התומכת.

אך יש לזכור, אסף, ערב פציעתו אמור היה להתגייס ליחידה מובחרת עם קב"א גבוה במיוחד, פרופיל 97. לאחר הפציעה ונכון להיום הפרופיל עומד על 21, 75 אחוזי נכות לצמיתות. פגוע ראש, מקבל תרופות יומיומיות. אכן אסף מצא עיסוק וסיפוק ביצירה שבצילום ויצר תערוכה שהוצגה בארץ על חיי התאילנדים, אך אסף הוא לא האיש שיכול היה להיות, ולעולם לא יהיה!

המערער שלפנינו, היה בעת בצוע העבירה בחר צעיר כבן 18, אך אין לקבל הטענה כי היה על סף הקטינות כטענה לקולא.

המערער היה בגיל המאפשר על פי החוק הוצאת רישיון נהיגה. המערער היה בעל רישיון נהיגה בעת ביצוע העבירה. צינתי לא אחת במספר רב של פסקי דין, כי על הנהגים הצעירים, הן בוותק הנהיגה והן בגיל, להקפיד הקפדה יתירה בשמירה צייתנית ועיוורת לכל הוראות פקודת התעבורה והתקנות, על מנת לרכוש מיומנות נהיגה נכונה אשר תהפוך ל"טבע" שני. גיל צעיר/ וותק נהיגה קצר אינם צידוק לקולת העונש.

כל אוחז בהגה חייב להפנים עוצמתו של הרכב הנמצא בשליטתו פן יהפוך לכלי משחית. הנפגעים מעבירות התעבורה הם כלל הציבור מתינוק בן יומו ועד למבוגר בינו. כולנו נזקקים להתנייד, וכולנו משתמשים בכלי רכב בין כנהגים בין כנוסעים.

נהיגה נכונה, נהיגה בטוחה הינה בנפשו. ומחויבותו של בית המשפט להילחם בתאונות הדרכים. במאזן האינטרסים הפרטי והציבורי ידו של האינטרס הציבורי על העליונה.

המערער החזיק ברישיון נהיגה מאז שנת 2001, בלא ציון החודש בה קיבל רישיון נהיגה.

התאונה התרחשה ביום 19.2.2002 כך החזקת רישיון הנהיגה בידי המערער עובר לתאונה נע בין 13 חודשים במקסימום לחודשיים במינימום. ומאז התאונה ביצע 16 עבירות מסוג אי החזקת רישיון רכב או תעודת ביטוח, שימוש בטלפון בעת שהרכב נוסע, העמדת רכב על המדרכה יותר מפעם אחת נוסע במושב קדמי ללא חגורה יותר מפעם אחת, אי ציות לתמרור 302 שהוא עצור וזכות קדימה, שימוש בפלאפון בעת נהיגה, עבירה החוזרת על עצמה מס' פעמים ונהיגה ללא רישיון נהיגה.

לאחר ביצוע עבירת תעבורה נשוא ערעור זה, היה מקום לצפות כי המערער יפנים את חומרת נהיגתו, יפנים את התנהגותו וציית לחוקי התעבורה. כך היה אמור לנ ג דם נורמטיבי, אלא, שהמערער בחר ביודעין שלא לציית לחוקי התעבורה, לא לציית לתמרורים, להמשיך בנהיגתו המסוכנת.

המערער שלפנינו אינו אלא עבריין תעבורה. העובדה כי אין למערער עבר פלילי אינה הופכת אותו לנורמטיבי. העובדה כי אין לו עבר פלילי אינה מהווה נסיבה לקולת העונש.

עיינתי עיין היטב בגזר דין בית משפט קמא ומצאתי כי גזר הדין מנומק כדבעי.

עיינתי עיין היטב באסופה של פסקי הדין שהומצאו על ידי ב"כ המערער ועלי לציין כי יש פסיקה לכאן ולכאן. אני בדעה כי יש מקום להעלות את רף הענישה בעבירות תעבורה.

לאחר ששקלתי כל הנסיבות, אני סבורה כי עונש מאסר בפועל הוא נכון בנסיבות מקרה זה. יחד עם זאת אני מוצאת להתערב ולהמתיק עונש המאסר באופן שהעונש, עונש המאסר בפועל יעמוד על 8 חודשים בלבד ו- 8 חודשים מאסר על תנאי.

יתר רכיבי גזר הדין בעינם.

המערער יתייצב ביום לריצוי תקופת המעצר ביום 26.5.13 בבית משפט תעבורה פתח תקווה עד לשעה 10:00.

ניתן היום, י' בסיון תשע"ג, 19 מאי 2013, במעמד הצדדים ובאי-כוחם.